

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobce: **O. P.**
bytem P. 177, X P,
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2016, č. j. KUOK 49642/2016

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Městský úřad Uničov (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 17. 2. 2016, č. j. PO/416/89/15/Mmu zamítl dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000, o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), námitky žalobce proti provedení záznamu 12 bodů v registru řidičů. Body byly žalobci zaznamenány na základy rozhodnutí vydaných v blokovém řízení. Žalovaný v záhlaví uvedeném rozhodnutím změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně pouze tak, že ve výrocích napadeného rozhodnutí doplnil za text „zamítá“ text „jako neodůvodněná“. Po věcné stránce rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
2. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného s odůvodněním, že:
 - a) se žalovaný nezabýval předloženými důkazními prostředky. Přílohou doplněného odvolání bylo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č. j. MSK 49924/2014, ze kterého vyplývá, že je běžnou praxí posuzovat v řízení o námitkách proti záznamu bodů jednotlivé podklady z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů. Tato praxe vyplývá i z rozhodnutí Městského úřadu Písek. U krajských úřadů by dle zásady legitimního očekávání měla existovat alespoň obdobná praxe při posuzování obdobných věcí;
 - b) žalovaný posuzoval jen oznámení policie o spáchání jednotlivých přestupků, ta jsou však sama o sobě nedostatečnými podklady pro záznam bodů;
 - c) jednotlivé podklady jsou nezpůsobilé pro záznam bodů. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku, mělo by být jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou zákonnou povinnost porušil. Argument, že přestupce dal podpisem pokutového bloku souhlas nejen s tímto druhem projednání, ale i se správností takového rozhodnutí, je nesprávný, neboť od přestupce nelze očekávat znalost práva, tudíž nemůže za správnost rozhodnutí odpovídat. Jednání konkrétní osoby musí být v bloku popsáno jednoznačně a určitě, aby bylo nezaměnitelné s jiným jednáním. Pokutový blok není způsobilým podkladem pro záznam bodů zejména: v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti tehdy, je-li přestupkové jednání popsáno způsobem „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“, neboť jednoznačným porušením povinnosti je pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že mělo být porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu či ustanovení § 18 odst. 3, případně ustanovení § 4 písm. c) téhož zákona; „neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.“, neboť zákonem stanovenou povinností řidiče je být za jízdy připoután bezpečnostním pásem dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, přičemž z rozhodnutí musí být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič; není-li z pokutového bloku zřejmé, kde a kdy mělo k přestupku dojít; nejsou-li údaje na pokutovém bloku uvedeny čitelně a srozumitelně;
 - d) pokutové bloky série HG/2014 č. G 1498901 a série GF/2013 č. F 0832677 nesplňují požadavek dostatečné individualizace skutku, naproti tomu blok série FC/2013 č. C1404971 ano, je tedy zřejmé, že i přes specifičnost blokového řízení a pokutového bloku samotného lze vydat rozhodnutí splňující zákonné požadavky;
 - e) pokutové bloky ze dne 12. 2. 2015, 8. 12. 2015, 9. 12. 2015 a 30. 7. 2015 jsou nezpůsobilé pro záznam bodů, neboť v nich přestupek není vymezen konkrétním, individualizovaným jednáním. Z bloků není bez důvodných pochybností patrné komu, kdy a kde a za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, není uvedena kilometráž komunikace,

ani jinak určeno přesné místo spáchání přestupku, proto není zřejmé, zda byl přestupek spáchán na soukromém pozemku či pozemní komunikaci (a zda byl tedy správně aplikován zákon o silničním provozu), tím vyvstává i pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, který rozhodnutí vydal. Bloky obsahují strohé a zkratkovité formulace, jejichž nepřipustnost vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39. Skutek je v uvedených pokutových blocích vymezen slovy „rychlost“, „pásy“, „neužil BP“, nebo „pásy-řidič“, což ani v jednom z případů nepopisuje jakékoliv porušení povinnosti řidiče. Tyto pokutové bloky dále obsahují chybnou právní kvalifikaci, a to: „18/4a či 18/3 z.č. 361/2000 Sb.“, „6/1a z.č. 361/2000 Sb“, přičemž dle právního názoru žalobce má být správně uvedeno: „§ 18 odst. 4“ (případně § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním bodům uvedl, že:

ad a) v rozhodnutí reflektoval veškeré odvolací důvody a vypořádal všechny námitky i důkazní návrhy, přičemž se vypořádal i s rozhodnutími jiných správních orgánů, na něž žalobce poukázal;

ad b) z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že v řízení byly opatřeny posuzovány a hodnoceny jednotlivé pokutové bloky a bylo zjištěno, že oznámení o uložení pokuty těmito blokům odpovídají;

ad 3 a 5) všechny pokutové bloky v předmětné věci obsahovaly veškeré údaje potřebné pro záznam bodů, a to v podobě určité, srozumitelné a čitelné, což platí pro údaje o osobě přestupce i o spáchaném přestupku. Každý přestupek je popsán po stránce skutkové (časem, místem, konkrétním jednáním) i právní (kvalifikací přestupku, ustanovením upravujícím porušenou povinnost). V kontextu těchto údajů jsou všechny pokutové bloky srozumitelné a nesporné;

ad 4) zmíněné pokutové bloky vůbec nebyly podkladem pro záznam bodů.

4. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobci bylo dne 18. 12. 2015 doručeno oznámení správního orgánu I. stupně o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů spolu s výzvou k odevzdání řidičského průkazu. Žalobce podal dne 21. 12. 2015 proti záznamu bodů námitky, přičemž namítal, že přestupky nespáchal a domnívá se, že je ani spáchat nemohl, neboť byl toho času vždy na jiném místě. Správní orgán I. stupně opatřil pokutové bloky, na jejichž základě byla oznámení o uložení pokuty policejním orgánem učiněna. Žalobce poté požádal správní orgán I. stupně o přerušování řízení z důvodu podaných podnětů na zahájení přezkumných řízení, které správní orgán nevyhověl, a poté rozhodnutím ze dne 17. 2. 2016 námitky žalobce zamítl a provedené záznamy potvrdil. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání. Žalovaný dospěl k závěru o oprávněnosti provedených záznamů bodů.

5. Konkrétními námitkami žalobce v žalobě napadl následující pokutové bloky:

a) ze dne 30. 7. 2013, č. C 0250140, série FC/2013, obsahující popis přestupkového jednání: „30. 7. 2013 10:41 Komárov – u hospody, rychlost v obci 50/73/70, 5M5 1330, § 18/4 zák. č. 361/2000 Sb.“. V kolonce „pokuta uložena za přestupek dle §“ je: „125c/1f3 zák. č. 361/2000 Sb.“

b) ze dne 12. 2. 2015, č. E 1743594, série GE/2014, obsahující popis přestupkového jednání: „12. 2. 2015, X, 8:10, Šternberk – Uničovská – u parkoviště, § 6/1a z.č. 361/2000 Sb., pásy –

řidič, lékařské potvrzení nevlastní. V kolonce „pokuta uložena za přestupek dle §“ je: „125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.“

c) ze dne 8. 12. 2015, č. L 0751824, série JL/2015, obsahující popis přestupkového jednání: „8. 12. 2015 15:35, X, Šternberk – Uničovská – u domu č. 34, nepřipoután za jízdy bezpečnostním pásem, lékařské potvrzení nevlastní, § 6/1a z.č. 361/2000 Sb.“ V kolonce „pokuta uložena za přestupek dle §“ je: „125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.“

d) ze dne 9. 12. 2015, č. E 2575118, série GE/2014, obsahující popis přestupkového jednání: „řidič dne 9. 12. 2015 v 9:20 hod., ul. Věžní, Šternberk, RZ: X, porušil ust. § 6/1a z.č. 361/2000 Sb.“, *nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem.* V kolonce „pokuta uložena za přestupek dle §“ je: „125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.“

6. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud ve věci bez jednání.
7. Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné, přičemž každý žalobní bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován. Míra preciznosti žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit.
8. Namítal-li proto žalobce v úvodu nereflektování odvolacích námitek žalovaným a nezabývání se předloženými důkazními prostředky, aniž by konkrétně uvedl, které odvolací námítka zůstaly nevypořádány a které navrhované důkazy zůstaly žalovaným opomenuty, nejedná se o dostatečně konkrétní žalobní bod. Krajský soud tudíž nemůže než obecně konstatovat, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolacími námítkami žalobce vůči nedostatkům rozhodnutí správního orgánu I. stupně zabýval, přičemž vypořádání těchto námitek je obsaženo na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí.
9. K žalobcem předloženému rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a dalších správních orgánů se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil na str. 6, kde zcela přílehlavě vytknul žalobci, že zkratka „R“, jejíž použití Krajský úřad Moravskoslezského kraje řešil, nebyla na pokutovém bloku ze dne 30. 7. 2013 použita, a dále, že závěry uvedeného krajského úřadu nejsou pro žalovaného nijak závazné.
10. S ohledem na skutečnost, že žalobce namítal porušení zásady ochrany legitimního očekávání také v žalobě, uvádí krajský soud následující: Zásada ochrany legitimního očekávání, jejímž atributem je rovněž zásada ochrany očekávání jednotnosti v rozhodování správních orgánů, je formulována v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř.“), tak, že správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

11. Správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (případně i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Předně lze proto uvést, že žalobce se v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně stěžil mohl dovolávat uvedené zásady, odkazoval-li na tři rozhodnutí jiných správních orgánů v téže agendě. Zejména je však třeba uvést, že žalobce se uvedené zásady dovolával především proto, aby akcentoval povinnost správních orgánů nevycházet v řízení o námitkách proti záznamu bodů toliko z oznámení o spáchání přestupků. Ze shora uvedeného obsahu správního spisu je však zjevné, že tato námitka nemá opodstatnění, neboť již správní orgán I. stupně opatřil pokutové bloky, které následně jako podklady svého rozhodnutí použil a podrobně hodnotil (viz str. 4 rozhodnutí). Poté tak učinil i žalovaný na str. 3 a 4 žalobou napadeného rozhodnutí. Správní orgány tedy postupovaly zcela v souladu s požadavky žalobce a v řízení dle § 123f zákona o silničním provozu neomezily přezkum výhradně na oznámení o uložení pokuty za přestupek.
12. Správní orgán I. stupně ostatně opatroval předmětné pokutové bloky nad rámec nutného. Zda je třeba doplnit správní spis o vydané pokutové bloky, či jiná rozhodnutí, je totiž vždy třeba posuzovat individuálně v závislosti na kvalitě uplatněných námitek. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že povinnost správního orgánu vyžádat si pokutový blok v daném typu řízení, obsahuje-li oznámení o přestupku potřebné náležitosti, nastupuje pouze v případě konkrétního tvrzení žalobce, které je způsobilé vzbudit důvodné pochybnosti o správnosti provedeného záznamu v registru řidičů. V rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74 Nejvyšší správní soud s odkazem na dřívější rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, uvedl: „...oznámení o uložení blokové pokuty není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. V případě, že se v řízení vyskytnou pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, je nutné vycházet i z dalších důkazů. Nejvyšší správní soud však dále zdůrazňuje, že tyto závěry nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy.“ Žalobce však v námitkách proti záznamu bodů toliko obecně konstatoval, že se přestupků nedopustil, neboť se vždy „nacházel jinde“, aniž by uvedl jakékoli skutečnosti toto tvrzení konkretizující. Krajský soud má tudíž za to, že v posuzované věci nebyl správní orgán I. stupně, neměl-li sám jiné pochybnosti, povinen pokutové bloky vyžadovat, a když už tak jediné k ověření skutečnosti, zda jsou tyto bloky podepsány obviněným z přestupku. Teprve v odvolacím řízení žalobce začal namítat nedostatky v obsahových náležitostech použitých bloků, čímž již zřetelně také opustil svou původní verzi, že se přestupků vůbec nedopustil.
13. Pro úplnost soud dále uvádí, že názory Krajského úřadu Moravskoslezského kraje byly překonány rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39 (viz níže), o jehož existenci ostatně žalobce zřetelně ví, neboť na něj v žalobě sám odkazuje. Rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3, které rovněž žalobce připojil k žalobě, je co do hodnocení obsahových náležitostí bloku, jímž byla uložena pokuta za přestupek spočívající

v nepřipoutání bezpečnostním pásem, zcela souladné se závěry, které učinily i správní orgány v posuzované věci. Další pokutové bloky jiných přestupců, které žalobce připojil k žalobě, rovněž důvodnou pochybnost o způsobilosti oznámení přestupků a bloků v jeho vlastní věci nemohou vzbudit.

14. Krajský soud tudíž shrnuje, že žalobní námitka, že žalovaný nevycházel při vydání rozhodnutí z pokutových bloků, se zcela míjí s obsahem správního spisu, a zásada ochrany legitimního očekávání byla žalobcem zcela nesprávně aplikována. Žalobní body a) a b) jsou tak v celém rozsahu nedůvodné.
15. V řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda delikt ní jednání, které je v rozhodnutí popsáno, spočívá v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému delikt nímu jednání dle přílohy k zákonu o silničním provozu. Nelze však s ohledem na zásadu presumpce správnosti aktů orgánu veřejné moci akceptovat právní názor, že v řízení o námitkách podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu se přestupci opětovně otvírá prostor pro uplatnění jakýchkoliv námitek, které mohl uplatnit v řízení o přestupku.
16. Námitky žalobce proti konkretizaci skutků a formulaci právní kvalifikace přestupkových jednání v pokutových blocích (žalobní bod c) byly vzneseny ve zcela obecné rovině, tj. jako výčet typových nesprávností bez vztahu ke konkrétním pokutovým blokům. Krajský soud proto toliko stručně uvádí, že za lichou považuje námitku absence výslovné zmínky o tom, že žalobce porušil stanovené povinnosti za jízdy a v postavení řidiče. Ve všech pokutových blocích, v nichž byl žalobce pokutován za nepřipoutání bezpečnostními pásy, je výslovně uvedeno, že se tak stalo za jízdy, či při řízení. Případné tvrzení, že byl žalobce v posuzovaných případech v postavení spolujezdce, nikoli řidiče, popřípadě tvrzení, že se v době silniční kontroly nacházel s vozidlem mimo pozemní komunikaci, mohla být relevantní toliko v samotném blokovém řízení, kde by zajisté vedla žalobce k tomu, že by předmětné bloky vůbec nepodepsal a s vyřízením věci v blokovém řízení by nevyslovil souhlas. Principiálně je třeba dále odmítnout námitku, že v předmětných blocích jsou přestupková jednání nedostatečně identifikována co do místa spáchaní přestupku, neboť případná nepřesnost v označení místa spáchaní přestupku nemůže mít vliv na skutečnosti posuzované správním úřadem v řízení o námitkách proti záznamu bodů. Nedostatečně konkrétní vymezení místa spáchaní přestupku může mít v některých případech sice vliv na právní kvalifikaci skutku, ta však v řízení o námitkách proti záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče nemůže být úspěšně namítána.
17. Krajský soud přesto hodnotí nad rámec nutného odůvodnění konkretizaci místa spáchaní přestupku v předmětných blocích za zcela dostatečnou. Žalobní bod c) je tudíž nejen zcela obecný, ale také argumentačně lichý.
18. Nedůvodný je rovněž žalobní bod d), neboť pokutové bloky č. G 1498901 a F 0832677 nebyly v posuzované věci vůbec použity. Namítal-li žalobce jejich existenci jako ukázk u toho, že některému z policistů se podařilo pokutový blok vyplnit způsobem z pohledu žalobce bezvadným, pak krajský soud připomíná žalobci, že soudům rozhodujícím ve správním soudnictví je svěřena ochrana veřejných subjektivních práv osob, nikoli stráž nad dokonalostí úkonů správních orgánů. Nelze proto dovozovat nezákonnost žalobou

napadeného rozhodnutí z pouhého porovnávání správních aktů vydaných různými správními orgány a vyhodnocování toho, kterému policistovi se podařilo nejpodrobněji vyplnit pokutový blok.

19. K námitkám vůči konkrétním pokutovým blokům krajský soud uvádí:
20. Výtka, že právní povinnost, kterou měl žalobce porušit, je specifikována vadně jako „§ 18/4, popř. § 6/1a) z. č. 361/2000 Sb.“, nikoli správně „§ 18 odst. 4 či § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“, je neakceptovatelným formalismem. Takto zkráceně formulovaná právní kvalifikace (stejně také např. zkratka „125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb.“), tj. nahrazení zkratky „odst.“ lomítkem, či specifikace zákona toliko jeho číslem, pod nímž byl vyhlášen ve Sbírce zákonů, nečiní dle závěru soudu průměrně inteligentnímu člověku sebemenší interpretační potíže. Jedná se tedy o případ, kdy zkratkovitě uvedený údaj nemá vliv na jednoznačnost zaznamenaných údajů.
21. Vymezením přestupkového jednání spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy pomocí slova „rychlost“ (resp. zkratky „R“) a trojčíslí s lomítky se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, v němž dospěl k závěru, že v případě vymezení přestupkového jednání na pokutovém bloku popisem ve formě údaje „R../../.“ za současného uvedení porušeného zákonného ustanovení nelze hovořit o nezpůsobilosti takového pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů. Konkrétně v odst. 24 soud uvedl: *„[v]ymezení předmětného protiprávního jednání Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá z odkazu na ustanovení zákona o přestupcích, který zakotvuje skutkovou podstatu přestupku v podobě překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které normuje nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Číslice uvedené ve střední části pokutového bloku s ohledem na tento závěr Nejvyšší správní soud vykládá tak, že údaj 50 značí možnou maximální povolenou rychlost v daném místě, údaj 69 rychlost naměřenou stěžovateli (tj. 69 km/h) a údaj 66 rychlost naměřenou stěžovateli při zohlednění odchylky měřicího zařízení (tj. 66 km/h). Údaje uvedené na citovaném bloku tedy plně odpovídají právní kvalifikaci, na základě které byl stěžovatel sankcionován.“*
22. V posuzované věci se tyto závěry týkají pokutového bloku ze dne 30. 7. 2013, na němž je kromě zmíněného trojčíslí uvedeno i ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, jež stanoví nejvyšší povolenou rychlost v obci 50 km/h, a dále v právní kvalifikaci ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona, jež označuje za přestupek jednání, kterým řidič překročí nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně, resp. více než 20 km/h. V kontextu uvedených odkazů je tedy zřejmé, že číslice uvedené v pokutových blocích je třeba vykládá tak, že údaj 50 značí možnou maximální povolenou rychlost v daném místě, druhý údaj vymezuje rychlost naměřenou žalobci a třetí údaj rychlost naměřenou žalobci při zohlednění odchylky měřicího zařízení. Tato specifikace tedy splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního jednání se žalobce dopustil. Údaje uvedené v bloku pak odpovídají rovněž právní kvalifikaci, na základě které byl žalobce sankcionován. Předmětný blok byl tedy způsobilým podkladem pro záznam 3 bodů do registru řidičů.
23. Zbylými napadenými pokutovými bloky, byly žalobci uloženy pokuty za porušení povinnosti stanovené § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, tj. povinnosti řidiče být za jízdy připoután bezpečnostním pásem, čímž se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona označuje za přestupek jiné jednání, než které je uvedeno pod

písmeny a) až j) téhož ustanovení, kterým fyzická osoba v provozu na pozemních komunikacích nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II téhož zákona, kam patří i porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem.

24. Výtky žalobce vůči pokutovým blokům ze dne 8. a 9. 12. 2015 se zcela mívají s jejich skutečným obsahem, neboť je v nich popsáno jednání žalobce slovy *nepřipoután za jízdy bezpečnostním pásem, lékařské potvrzení nevlastní, popř. řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem.* Uvedené popisy jsou prakticky doslovným zněním zákona, nepřipouští jakékoli pochybnosti a zahrnují všechny znaky objektivní stránky předmětné skutkové podstaty.
25. I v případě pokutového bloku ze dne 12. 2. 2015, obsahující popis: „§ 6/1a z.č. 361/2000 Sb., pásy – řidič, lékařské potvrzení nevlastní.“, je dle názoru soudu přestupkové jednání vymezeno dostatečně určitě. Popis jednání žalobce je v daném případě sice zkratkovitější, než v případech předchozích, avšak jedná se o přípustnou zkratkovitost vycházející z povahy pokutového bloku, která však nevzbuzuje žádné rozumné pochybnosti. Skutečnost, že se jednalo o osobu v postavení řidiče, vyplývá z identifikace přestupce, neboť na bloku je uvedeno, že totožnost byla ověřena pomocí řidičského průkazu. Je pak zcela logické, že jiná osoba než řidič při silniční kontrole/řešení dopravního přestupku řidičský průkaz policistům nepředkládá. Předmětný pokutový blok proto byl způsobilým podkladem pro záznam 3 bodů do registru řidičů.
26. Jelikož soud shledal všechny žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 21. února 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu